

Elmenekülni a háború elől, hogy megtaláljam Istent: Jérôme története

Jéromnak nem volt könnyű az élete. Ő így írja le: “Kongóban születtem, és már kiskoromban az életem megpecsételődött a fájdalommal”. Ez az ő története.

2019.02.18.

A gyermekkoromat egy Kilwa nevű kisvárosban töltöttem (Kongói Demokratikus Köztársaság területe) szeretetteljes légkörben, a

szüleimmel és három
fiútestvéremmel. A szüleim
mindketten katolikusok voltak, és
engem is megkereszteltek
csecsemőkoromban. Édesanyámnak
köszönhetem - aki aktív tagja volt a
katolikus „Mária Közösségnek” -,
hogy kiskoromtól kezdve
hitoktatásban részesülhettem.

Az első imákat, amikre azóta is
pontosan emlékszem, édesanyám
tanította nekem. Ezekből a boldog
évekből eszembe jut az az elégedett
érzés is, hogy iskolába járhattam,
ahol énekeltünk, játszottunk és
tanórákra jártunk, és ahol
megtanultam írni és olvasni.

Ezek a vidám évek azonban
megpecsételődtek a fájdalommal.
Csak 8 éves voltam, amikor
édesanyám, aki gyermeket várt, az
orvosai tanácsa ellenére,- akik
szerint a szülés veszélyt jelent a

számára - mégis úgy döntött, hogy megtartja a terhességet.

Egy gyönyörű kislány, Justine jött a világra, az édesanyám pedig a császármetszés körüli komplikációk miatt, felment az Égbe. 1997-ben, édesanyám halálát követően pontosan két évvel édesapám is meghalt, megölték. A testvéreimmel Kilwa-ból Lubumbashi-ba mentünk egy olyan kamionon, amelyre Mons. Tofunga, Kilwa-Kasenga püspöke segítségével jutottunk fel.

Lubumbashi-ban, az öcsém és én a Don Bosco „*Cité de Jeunes*” nevű árvaházba kerültük, ahol az árva gyerekeket és az utcagyerekeket gyűjtötték össze. Az árvaházban töltött hónapokból őrzök egy szép emléket egy kicsike evangéliumról, amit mindig magamnál tartottam, és amelynek írásai különösképpen vonzóak voltak a számomra és nagy békességet adtak nekem.

Úgy hat hónappal az árvaházba történő érkezésünket követően a legnagyobb bátyám, Emmanuel, aki akkor már 24 éves volt, kivett minket onnan, hogy az ország közép – keleti részén található Kindu –ba vigyen minket, egyik nagynénénk házába. A kishúgom, Justine Lubumbashi-ban maradt, az édesanyánk nővérének a házában, és onnantól kezdve, bár telefonon tartottuk a kapcsolatot, többé nem láttam őt.

Azok az évek, amelyeket egy Kindu városa közelében található településen töltöttünk, a háború miatt rendkívül nehezek voltak. Az iskolák zárva voltak és mi hosszú időn keresztül az őserdőben rejtőzködtünk, elmenekülve a fegyveres konfliktus elől. Gyakoriak voltak az egészségügyi problémák és Isten egy éjjelen, váratlanul magához szólította a kisöcsémet Arséne-t, aki mellettem aludt.

Kétkedni Istenben

Néha azt kérdezik tőlem, hogy ezek miatt az események miatt, nem kétkedem-e Istenben. Be kell ismerjem, hogy ez a kérdés nagyon meglep, mert ez a lehetőség sosem jutott eszembe. Mi több, ezekben az években nagyon erős volt Isten jelenléte, nem tudnám elmagyarázni, de sosem éreztem magam egyedül.

Egy pap eljött a településünkre misét tartani. Cserébe viszont, amikor az őserdőben rejtőzködtünk, nem volt ilyen lehetőségünk. Ezek a körülmények segítettek értékelni azt, amikor alkalmam van arra, hogy részt vehetek a Szentmisén.

Istennek hála, a körülmények rendeződtek. 2003-ban, 5 évvel azután, hogy megszakítottam a tanulmányaimat, a családuk néhány tagja felkeresett minket és arra bízattak, hogy iratkozzunk be és folytassuk az iskolát. A bátyám,

Patrick és én elkezdünk ismét iskolába járni, emellett a téglagyárban dolgoztunk, hogy fizetni tudjuk a tanulmányainkat.

Be tudtam fejezni a hittan tanulmányaimat is és így az Elsőáldozás és Bértörlesztés szentségében részesülhettem. A hittan során tanultak közül, ami a legtöbbet segített nekem az a megbocsátás szükségessége volt. Ez segített nekem megbocsájtani azoknak, akik megölték az apámat, és hogy arra ösztönözzem a családom többi tagját is, hogy ugyanígy cselekedjen.

Egy kedves történet, ami a Bértörlesztésem napján történt. Emlékszem, hogy felhívták a figyelmünket arra, hogy vörös ruhát viseljünk, ami a liturgia során a Szentlelk szimbolizálja. Mi akkoriban nagyon nagy szegénységben éltünk, és egy új

ruhát beszerezni teljesen elképzelhetetlen volt, így azon gondolkodtam, mit tudnék kitalálni. Az egyetlen dolog, amit a ruháim között találtam, az egy tréningnadrág volt és egy piros póló, aminek a hátuljára egy 12-es szám volt írva. Amiben biztos voltam, hogy nem szeretnék lemaradni a Bértmálásomról, így megpróbáltam észrevétlen maradni és a barátaim között elrejtőzni. Nem tudom, mit gondolhatott a püspök, habár csak előlről látott engem, és nem láthatta a számot, ami a hátamon díszelgett.

Eközben Emmanuel, a legidősebb bátyám be tudta fejezni a tanulmányait Kinshasa-ban, és Bukavu-ban kapott munkát. Nem sokkal ezután megkeresett, hogy menjek vele, és ebben a városban meg tudtam szerezni a földrajz diplomámat 2016-ban.

Találkozás Dominique-el

Ezt követően Goma-ban (egy másik város az ország keleti részén) telepedtem le Emmanuel bátyámmal és a családjával. Elhatároztam, hogy jelentkezem egy kiválasztásra, ahol száz embernek lehetőséget adnak arra, hogy a Nemzeti Közigazgatási Iskolában (ENA) tanuljon.

Az ország minden részéről érkező több mint 11 ezer jelentkező közül engem is kiválasztottak, így fogtam a bőröndömet és elutaztam Kinshasa, a főváros irányába, ami az ország teljesen ellentétes részén található, több mint 2 ezer kilométerre. 12 hónapig az ENA – n folytattam tanulmányokat, majd a Bányászati Minisztériumban kaptam hivatalnoki állást.

A tanulmányaim első évében abban a szerencsében volt részem, hogy találkozhattam egy orvossal, Dominique-el, aki szintén itt tanult, hogy állami hivatalba kerülhessen.

Egy nap, egy hosszabb beszélgetést folytattunk a vallásról, pontosabban arról, milyen különböző módokon lehet imádkozni. A beszélgetést érdekesnek találtam, és a következő napon kaptam tőle egy rózsafüzért, hogy az segítségemre legyen az imádságban.

2018 elején, Dominique meghívott, hogy látogassak el egy mozgássérültekkel foglalkozó központba, és ekkor volt az, amikor először beszélt nekem az Opus Dei-ről. Ezt követően meghívott a Loango Kulturális Központba, ahol egyetemistáknak tartanak foglalkozásokat, és amelyek lelki vezetését az Opus Dei papjai látják el. Az ottani, örömmel teli légkör azonnal magával ragadott, és szinte rögtön megláttam itt annak a lehetőségét, hogy emberileg is és lelkileg is tovább fejlődhessek.

Innentől kezdve Szent Josemaría tanításai segítettek nekem felfedezni az életem új lehetőségeit. Annak a lehetősége, hogy elérjem az életszentséget a munka által és a hétköznapi életben, mind újdonság voltak a számomra. Mint egy szivacs, örömmel szívtam magamba a tudást, amit különféle módokon a Loango Központban nyújtottak nekem: meditációval, elméleti oktatással, a papokkal való beszélgetések során, elvonulással, stb.

Ezekben a hónapokban megtanultam egy másfajta módon élni. Kívülről nézve az életem nem változott sokat, de kétségtelen, hogy Isten jelenléte és annak felismerése, hogy minden cselekedetemnek, egészen a legapróbb mozzanatokig, felbecsülhetetlen értéke van, napról napra teljesen megváltoztatott engem.

A feladatom mostmár az, hogy letelepedjek, és dolgozni kezdjek a fővárosban. Ha Isten úgy akarja, hamar megházasodhatom és családot alapíthatok. Habár az életem fájdalommal volt tele, Isten törődése sosem hiányzott belőle, és e mögött a találkozás mögött tisztán látom Isten akaratát.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/elmenekulni-a-haboru-elol-hogy-megtalaljam-istent-jerome-tortenete/> (2026.02.23.)